

neboť nebylo prokázáno, že by její přítomností mohl utrpěti újmu nějaký oprávněný zájem jeho a žalovaný sám ani takový podstatný důvod ne-
tvrdil. Proto souhlasí dovolací soud s názorem nižších soudů, že v sou-
zeném případě nebylo uposlechnutí zákazu dostatečnou příčinou k oka-
mžitému rozvázání smlouvy. Nezáleží na tom, že snad žalovaný sdělil
na druhý den zástupci žalobkyni, že mohou dále u něho pracovat. Pro-
puštěním byl námezdní poměr zrušen a žalobkyně nebyly povinny, by
se vrátily do služeb žalovaného.

Čís. 8881.

Připojení podpisu směnečného rukojmího, jež se stalo před účinností směnečného zákona (čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928) zůstává účinným, třebaž na směnce scházela doložka poukazující k rukojemství. Na tom nemění nic, že byl podpis rukojmího z doby před nabytím účinnosti nového směnečného zákona připojen na směnku tehdy ještě ve všech podstatných částech nevyplněnou a směnka byla doplněna teprve po nabytí účinnosti nového směnečného zákona. Připojení podstatných náležitostí směnky po nabytí účinnosti nového směnečného zákona děje se podle předpisů tohoto zákona. Napotomní vyplnění směnky děje se se zpětnou platností tak, jako by bývala směnka vyplněna již v době, kdy byl připojen podpis na blankosměnce.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1929, Rv I 347/29.)

Směnečný platební příkaz proti Ludvíku P-ovi, přijateli směnky, a proti Aloisi J-ovi, rukojmímu, ponechal procesní soud své stoli-
ce ohledně obou žalovaných v platnosti. Odvolací soud směnečný platební příkaz ohledně Aloisa J-a zrušil a uvedl v tomto směru v důvodech: Jest zjištěno, že podpis Aloisa J-a není opa-
třen doložkou poukazující k rukojemství (§ 62 sm. zák.). Podle § 62 (2) směn. zák. musí býti směnečné rukojemství psáno na směnce a vy-
jádřeno slovy »jako rukojmí« nebo jinou doložkou téhož významu a ru-
kojmím podepsáno. Podle § 107 (3) směn. zák. platí ustanovení tohoto (nového) směnečného zákona i o směnečných prohlášeních, učiněných po účinnosti tohoto (nového) zákona, tedy po 10. dubnu 1928 (§ 110 sm. zák.); platí tedy i o blankosměnkách, které byly doplněny po účinnosti zákona, třebaž byly vystaveny před jeho účinností. Ano jest ne-
sporné, že směnky v roce 1921 opatřené in bianco podpisy směnečných dlužníků byly datem vydání a splatnosti opatřeny po 10. dubnu 1928 a nebyl při podpisu Aloisa J-a vyznačen jeho závazek rukojemský, neručí Alois J., nevlastní směnečný rukojmí, směnečněprávně, nýbrž obecnoprávně, a to podpůrně, a bylo proto odvolání jeho vyhověti, na-
padený rozsudek změnití a směnečný platební příkaz jako neprávem vydaný zrušiti.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Dovolání žalobkyně, opřenému jen o dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s., nelze odepřítí oprávnění. Jde jen o otázku, zda podpis žalova-

ného Aloisa J-a na žalobních směnkách bez doložky vyznačující rukojemství může vzhledem k ustanovení druhého odstavce § 62 směnečného zákona ze dne 13. prosince 1927 čís. 1 sb. z. a n. z roku 1928 dosud ještě zakládati směnečné rukojemství, ano je nesporno, že J. podepsal směnky jako rukojmí (čl. 81 směnečného řádu) již v roce 1921. Nový směnečný zákon, byv vyhlášen dne 10. ledna 1928, nabyl účinnosti dnem 10. dubna 1928 (§ 110 směn. zák.). Podle obecné zásady § 5 obč. zák. nutno míti za to, že ani směnečněprávní normy nového zákona nepůsobí zpět na konkrétní právní poměry, které nový zákon zastihl a které zásadně zůstávají nedotčeny. Zůstanou tudíž zachována práva nabytá, avšak i právní účinky, které vzešly za působnosti dřívějších směnečných zákonů. Odchytky od tohoto pravidla musily by býti vysloveny zákonem ať již výslovně, zjevně, nebo skrytě. Takové odchytky stanoví směnečný zákon v § 107 odst. (3) a (4). Podle třetího odstavce § 107 směn. zák. platí předpisy nového směnečného zákona i o směnečných úkonech a prohlášeních učiněných po účinnosti tohoto zákona při směnkách před jeho působností vystavených. Připojení podpisu směnečného rukojmího jest směnečným prohlášením ve smyslu třetího odstavce § 107 směn. zák. Stalo-li se tedy, jako v tomto případě, již v roce 1921, bylo by jeho platnost a význam posuzovati zásadně podle cís. pat. ze dne 25. ledna 1850 čís. 51 ř. zák., nikoli podle nového směnečného zákona, poněvadž k němu došlo před účinností tohoto zákona (§ 107 třetí odstavec směn. zák. — úsudkem z opaku) a bylo by nerozhodné, zda se snad některá jiná směnečná prohlášení nebo jiné směnečné úkony staly až po účinnosti nového zákona. Zůstal by tedy směnečný rukojmí i nadále směnečně zavázán, i když na směnce scházela doložka poukazující k rukojemství (§ 62, druhý odstavec, směn. zák.). Nejinak jest tomu, byl-li podpis rukojmího z doby před účinností nového zákona připojen na směnku tehdy ještě ve všech podstatných částech nevyplněnou a byla-li směnka doplněna teprve po 10. dubnu 1928, neboť směnečné prohlášení rukojmího pochází i tu z doby před účinností směnečného zákona a jest lhostejno, že se biancosměnka stala směnkou teprve dodatečným vyplněním všech podstatných náležitostí (§ 6, druhý odstavec směn. zák.), o kterých, pokud byly připojeny po 10. dubnu 1928, platí ovšem předpisy nového směnečného zákona. (§ 107 [3] sm. zák.). Skripturní akt na blankosměnce zakládá směnečný závazek, který závisí na potestativní výmince, že bude směnka dodatečně vyhotovena. Splnění této podmínky, napotomní vyplnění směnky, se děje se zpětnou působností tak, jako kdyby byla bývala směnka vyplněna již v době, kdy byl podpis na blankosměnce připojen (Grünhut I. str. 443). Podpis žalovaného Aloisa J-y jako rukojmího jest tedy, třeba byl přičiněn na biancosměnce, formálně i materiálně platný. Že biancosměnka byla doplněna bezprávně nebo proti úmluvě, nebylo ani tvrzeno. Jest tudíž žalovaný Alois J. ze žalobních smének jako rukojmí směnečně zavázán a bylo rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 8882.

Osvojení (zákon ze dne 28. března 1928, čís. 56 sb. z. a n.).

Pro schválení osvojovací smlouvy ohledně nesvéprávného osvo-